

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1991/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

העותר: פלוני

נגד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני הגדול בירושלים
2. בית הדין הרבני האזורי בתל-אביב
3. פלונית

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד יוסי ויצמן

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. לפנינו עתירה המכוונת נגד החלטות של המשיבים 1-2, בית הדין הרבני הגדול בירושלים ובית הדין הרבני האזורי בתל אביב-יפו (להלן: בית הדין האזורי), מיום 14.2.2019 ומיום 12.11.2018 בהתאמה, בהן נקבע כי העותר חייב בגט לאשתו.

2. בין העותר לבין אשתו מתנהל הליך גירושין בבית הדין האזורי בעקבות תביעה שהגישה האישה על רקע התנהלותו של העותר במהלך חיי הנישואין במישור האישי ובמישור הכלכלי וגילוייה כי העותר אינו נאמן לה. לאחר שמיעת הצדדים וחקירתם, קבע בית הדין האזורי ביום 12.11.2018 כי "יתכן מאוד שהבעל חפץ היום בשלום בית. ביה"ד מתרשם שהוא מעוניין להמשיך וליהנות מכספי האישה, בפרט מכספים שבאו לה בירושה מהוריה, ובכך להמשיך את מסכת החיים. הוא מצפה שהאישה תמחק את פגעי העבר,

כפי שאולי עשתה במהלך הנישואים, כאשר לא היו לה את הכוחות להתמודד מול הבעל. אין ספק שלאור מעשיו, כפי שהתגלו לאשה, וכפי שאף נוכח ביה"ד, צודקת האישה שאינה מעוניינת בשלום בית, לאחר כל מעשיו הנ"ל". לפיכך, הורה בית הדין על חיוב העותר בגט לאשתו, ואף קבע כי בנסיבות העניין, מחמת התנהגותו הבלתי מוסרית של הבעל, "זכאית האישה לכתובתה ולתוספת כתובה", ששיעורם ייקבע בהתדיינות נפרדת בנושא הרכוש.

3. העותר הגיש ערעור לבית הדין הרבני הגדול על החלטת החיוב בגירושין, במסגרתו טען כי בית הדין האזורי נמנע מלדון בבקשתו לשלום בית ולא אפשר לו להביא ראיות לטענותיו. ביום 14.2.2019 דחה בית הדין הרבני הגדול את הערעור, לאחר שהתרשם מעיון בפרוטוקולים ובמסמכים בתיק כי "בית הדין האזורי הקדיש זמן רב לשמיעת טענות הצדדים. לאחר התרשמותו על הקשר בין האיש לנטענת ולפי תגובות הבעל לשאלות לא מצא בית הדין לנכון צורך להביא ראיות נוספות והכריע כי במקרה זה חייב הבעל בגט".

4. עתה מונחת לפנינו עתירה במסגרתה חוזר העותר על טענותיו שנדחו בבית הדין הרבני הגדול – כי בית הדין האזורי התעלם מבקשתו לשלום בית ואף "לא התייחס לזכותו המהותית של הבעל להביא ראיות מטעמו ולהביא ראיות הזמה". בנוסף, נטען בעתירה כי בית הדין האזורי פסק בנושא הכתובה מבלי שזו הוצגה לו ובלא שקיים כל דיון בנושא.

5. דין העתירה להידחות על הסף.

7. כפי שנפסק לא אחת, בית המשפט הגבוה לצדק אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהם של בתי הדין הדתיים, והתערבותו בהן מוגבלת למקרים שבהם נפל בהחלטות פגם ממשי כגון חריגה מסמכות, פגיעה בכללי הצדק הטבעי, סטייה מהוראות החוק או במקרים חריגים אחרים המצדיקים הענקת סעד מן הצדק (בג"ץ 580/11 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (31.1.2011); בג"ץ 8638/03 סימה אמיר נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (6.4.2006); בג"ץ 5488/18 פלוני נ' פלונית (19.7.2018)). העתירה שלפנינו אינה באה בגדריה של אמת מידה זו. העותר לא הצביע על עילה כלשהי העשויה להצדיק את התערבותנו בהחלטה הפרטנית לחייבו בגט לאשתו, שעל פניה בדין יסודה.

אשר לטענות סביב חיובו של העותר בכתובה, הרי שמדובר בעתירה מוקדמת. כפי שעולה מההחלטות מושא העתירה, מלאכתו של בית הדין האזורי בעניין זה טרם נשלמה, שכן נקבע כי "גובה הכתובה והרכוש ידונו לאחר הגט" (החלטת בית הדין האזורי מיום 6.3.2019). על העותר למצות את ההליכים בבית הדין האזורי עד למתן החלטתו הסופית, אשר תהא נתונה לערעור לפני בית הדין הרבני הגדול ככל שתקום עילה לכך.

10. סוף דבר: העתירה נדחית. העותר יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 2,500 ₪.

ניתן היום, י"ב באדר ב' התשע"ט (19.3.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט